

планини се намира единъ изворъ на жива вода. Само този, който е способенъ силно и искрено да обича, съ цѣлото си сърдце, може да намѣри този изворъ. Отъ него трѣбва да вземе вода, да омие очитѣ на слѣпата царкиня, да я цѣлуе и тя ще прогледне, но самиятъ спасителъ веднага ще ослѣпѣе...

— Ще ослѣпѣе ли? — попитала другата птичка. — А на него кой ще възвърне зрението?

— Който сжщо така е способенъ да обича и е готовъ да вземе върху себе си нещастieto му.

— А кжде се намира този изворъ?

Но първата птичка не отговорила. Хвъркнали и дветѣ и отлетѣли.

Когато на следующата сутринъ царкинята узнала, че този день козарьтъ трѣбва да умре, тя паднала на колѣне предъ баща си и започнала да го моли за милостъ. Царьтъ билъ непреклоненъ и повтарялъ:

— Не, той те направи нещастна и трѣба да умре.

Тогавя тя припаднала на гърдитѣ му и, като плакала, казала:

— Нима ти забрави, че този човѣкъ спаси живота ми, когато азъ се изгубихъ въ гората? Той ме донесе тукъ на ржцетѣ си. Нима той не заслужава да бжде простенъ?

Стариятъ царъ се смекчилъ най-после и казалъ:

— Понеже ти сама молишъ за него, то този пжтъ азъ ще бжда повече милостивъ, отколкото справедливъ.

Царьтъ заповѣдалъ да доведатъ затворения козаръ, обърналъ се къмъ него и му казалъ:

— Безумецо, ти се осмѣли да кажешъ на царкинята, че е слѣпа, макаръ че това е било забранено. Ти заслужавашъ смъртъ, но дъщеря ми измоли живота ти. Веднага да напуснешъ предѣлитѣ на царството ми и никога вече да не смѣешъ да се явишъ предъ очитѣ ми.

Царьтъ заповѣдалъ да го изпратятъ до границитѣ на царството му.

Козарьтъ останалъ самичкъ

— Какво ще правя азъ сега на този свѣтъ? Все едно, — ще тръгна и ще вървя, докато краката ми държатъ и ще търся извора на живата вода, за която птичкитѣ разправяха. — си казалъ той и тръгналъ.

Дълго пжтувалъ козарьтъ: презъ долини, гори и планини, дни и нощи. Хранилъ се той съ треви, ягоди и диви плодове, ношувалъ въ горитѣ подъ открито небе и, едва се зазорявало, тръгвалъ пакъ въ незнаенъ пжтъ... Но извора на живата вода все не намиралъ.

Единъ пжтъ презъ нощьта, когато заспалъ подъ единъ храстъ, на сънь той дочулъ какъ клончетата на хроста му зашепнали:

— Иди тамъ, кждето ще падне звезда. Тамъ ще намѣришъ извора:

Отъ тия думи козарьтъ се събудилъ и наистина видѣлъ надъ главата си, какъ въ синия нощенъ просторъ една звезда се откъснала отъ мѣстото си и полетѣла надолу. Козарьтъ забелязалъ въ коя посока тя паднала и тръгналъ. Той вър-